

MINA FINCH

UNOFFICIAL

K-POP-AKATEMIA

**KIROTTU
SOOLO**

SUOMENTANUT VIIVI ÄNGESLEVÄ

KARISTO

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos: *K-Pop Academy – The Cursed Spotlight*
Copyright © 2026 by Bluestone Books
Kannen kuvitus: Kimma Parish
Design: Katie Jennings Campbell
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto Oy / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54103-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

LUKU 1

Nari kumartui säveltämisen läksyjensä ääreen ja kopioi asteikkoja, kunnes nuottiviivastot sumenivat hänen silmissään. Hänen kätensä särki kirjoittamisesta ja kumittamisesta, mutta hän piti siitä. Se tarkoitti, että hän oli nähnyt vaivaa.

Huoneen toisella puolella Hana oli nukahtanut istuma-asentoon ja pää historiankirjaan nojaten. Hänen poskessaan roikkui muistilappu: Goryeo-dynastia – kauppaa Kiinan kanssa, v. 918–1392. Tae oli mahallaan lämpöpatterin vieressä napit korvissaan ja edessään melkein valmis biisi tietokoneen ruudulla. Hän yritti muuntaa historian tosi-seikat räplyriikoiksi, jotta muistaisi ne paremmin.

”Pysy hereil, koe on huomen. K-popin takii tee työ huolel –”

Nari voihkaisi. ”Tae, älä viitsi.”

Tae kääntyi katsomaan häntä kirkkain silmin. ”Tämä auttaa minua muistamaan faktat.”

”Riimittelet enemmän kuin pänttää”, Nari sanoi, mutta hymyili. Taen kummat opiskelutekniikat olivat enemmän söpöjä kuin ärsyttäviä.

”Hei, ainakin olen luova paineen alla.” Tae räppäsi vielä yhden lainin kofeiinista ja unelmista ennen kuin repesi nauaruun.

Hana hätkähti, räpäytti silmiään ja yritti kohdistaa katseensa historiankirjaansa. ”En koskaan tule muistamaan kaikkea tätä. Olen surkea vuosiluvuissa.”

Nari palasi nuottiensa pariin. Tällä viikolla kaikilla oli oma taistelunsa. Kouluaineiden kokeiden kanssa. Tanssin kokeiden kanssa. Käynnissä olivat lukukauden lopun arvioinnit, joissa päätettiin, kuka jatkoi edistyneiden kokeiden linjalla ja kuka jäi alemmalle tasolle. Nari oli jo läpäissyt laulukokeensa, mutta se ei tarkoittanut, että hän voisi vielä rentoutua.

Hän ei voinut. Ei sen jälkeen, mitä oli tapahtunut.

Hänen kynänsä pysähtyi ilmaan. Muiston välähdys – lasia, valoa, varjon kuiskaus – kävi hänen lävitseen. Hän piirsi sivun kulmaan pienen riimun, sen, jonka Hana oli piirtänyt peiliin vetääkseen hänet takaisin. Jo sen näkeminen tyynnytti häntä.

Asuntolan valot sammutettiin yhdeltätoista. Pakkasilma kerääntyi ikkunoiden ulkonurkkiin. Lämmitetyt lattiat saivat huoneet tuntumaan lämpimiltä, turvallisilta koteloilta. Hana ja Tae nukahtivat melkein heti kun painuivat sänkyyn, mutta Nari pakotti itsensä valvomaan. Oli liian paljon opit-

tavaa. Hänen piti hallita täydellisesti Hanan suojelusymbolit, jotka pelastivat hänet varjoilta. Hänen piti olla valmis, jos demonit palaisivat. Nari sujautti puhelimen taskulampun peiton alle ja avasi vihkonsa.

Punaiset merkit hohtivat heikosti kapeassa valokeilassa. Nari seurasi niitä sormenpäällään: valon, äänen, hengityksen symbolit. Hän oli kopioinut ne Hanan muistiinpanoista peilistä pelastumisen jälkeen, opetellut jokaisen rivin, vaikka tuskin ymmärsi, mitä ne tarkoittivat. Joskus hän ajatteli, että jos hän opettelisi tarpeeksi kauan, hän voisi tuntea kuvioiden hyräilevän suojelevasti sisällään.

Ulkona tuuli kalisutti ikkunaa. Kun puhelimen taskulamppu sammui akun loppuessa, Nari oli jo umpiunessa.

Seuraava aamu koitti liian pian. Opiskelua kaikki illat, harjoituksia kaikki päivät. Aikataulu oli uuvuttava. Narin mielestä lukukausi ei voisi loppua tarpeeksi nopeasti.

Kampuksen sisäpiha kimmelsi huurteessa, kun AURA-bändin tytöt kiiruhtivat mukulakivien halki studio A:han. Heidän hengityksensä höyrysi pilvinä ilmassa. Nari näki porttien ulkopuolella vilauksen *hotteok*-katuruokakärystä – sokeri, kaneli ja uppopaistoöljy muistuttivat häntä kodista ja lomasta. Mutta kokeet ja arvioinnit olisi läpäistävä, ennen kuin voisi ajatella moisia. Sisätilat olivat tupaten täynnä oppilaita, jotka puristivat käsissään kahvimukeja ja tabletteja ja harjoittelivat skaaloja portaikoissa. Rakennus kuhisi kuin mehiläispesä. Viimeiset esiintymisen kokeet tarkoittivat jatkuvaa harjoittelua: poplaulua, koreografiaa, instrumentteja ja jopa laulunkirjoitusta.

Rehtori Leen ääni rätisi kaiuttimista. ”Kaikki kokelaat, kokoontukaa auditorioon tärkeää tiedotusta varten.”

Väkijoukosta kuului valitusta. Hana näytti lähes pako-kauhuiselta. ”Tarvitsen tämän tunnin ennen treenejä historian kertaamista varten.”

Tae nakutteli rytmikkäästi kuppiaan. ”Ehkä kokeet peru-taan. Se olisi sopiva lahja vuoden lopuksi.”

Soojin ilmestyi heidän takaansa yhtä virheettömänä kuin aina, huivi juuri oikein kiedottuna. ”Siellä julkistetaan ensi vuoden näytökset sekä kokelasbändi, joka on valittu deby-toimaan. Teidän pitäisi lukea koulun käsikirja. Kaikki, mitä omistautunut oppilas tarvitsee onnistuakseen, on siinä. Osaan sen suunnilleen ulkoa.”

Auditorion valot vilkkuivat hieman, kun oppilaat tulivat sisään. Nari säpsähti. Aina tarkkaavainen Hana huomasi sen ja otti häntä kädestä. Nari mietti, milloin räpsähtelevät valot lakkaisivat muistuttamasta häntä vainoavista demoneista. Hän toivoi, että pian.

Rehtori Lee seisoj mikrofonin edessä lavalla. Hänen asunsa oli erityisen kimalteleva, mikä pani aavistelemaan, että hänen asiansa olisi tärkeä. ”Loppukokeiden ja esiintymis-arviointien ollessa nyt käynnissä on aika aloittaa Akatemian vuoden lopun näytöksen valmistelu. Kuten tiedätte, siinä parhaiten menestynvä ryhmä palkitaan levytyssopimuksella ja tekee debyyttinsä suorassa televisiolähetyksessä ensin uutena-vuotena 31. joulukuuta ja uudestaan kiinalaisena uutena-vuotena 17. helmikuuta.”

Soojin virnuili muille. ”Minähän sanoin.”

Rehtori Lee jatkoi: ”Uudenvuoden juhlan isännöivät Kitty & Bubu, omat alumnimme ja yhden K-pop-akatemian oppilaan ylpeät vanhemmat!”

Väkijoukko puhkesi hurraamaan, kun maan rakastetuimmat ja pirtsakoimmat tv-juontajat mainittiin, mutta Nari näki Soojinin hymyn himmenevän kuullessaan vanhempiensa nimet. Nari oli huomannut, että Soojin oli ylpeä k-pop-kuninkaallisen asemastaan mutta häpesi ex-pop-tähtivanhempiaan aina, kun he pölähtivät kampukselle.

”Valmistuvan ryhmän upean esityksen lisäksi kiinalaisen uudenvuoden juhlassa helmikuussa nähdään myös Loistosoolo. Yksi laulaja K-pop-akatemiestä valitaan esitelmään koko maailmalle mahtavia laulutaitojaan, tietysti ryhmänsä rinnallaan.”

Salissa tuntui kuuluvan heikkoa huminaa – innostusta, odotusta ja ripaus kauhua. Nari tunsu jonkin muuttuvan ilmassa.

”Tiedekunta valvoo ensi viikon arviointeja ja ilmoittaa Loistosoolon esiintyjän tammikuun 1. päivänä”, rehtori Lee jatkoi. ”Voittaja ja hänen ryhmänsä palaavat kouluun lomalta etukäteen ja aloittavat erityisharjoitukset esiintymistä varten.”

”Toivottavasti en saa Loistosooloa”, Narin ja muiden edessä oleva poika sanoi kaverilleen. ”Se on kirottu.”

”Et muutenkaan voisi saada sitä”, kaveri vitsaili.

Tae kumartui eteenpäin. ”Mitä tarkoitat *kirotulla*?”

”Kaikki, jotka saavat Loistosoolon, mokaavat tai lähtevät koulusta seuraavana lukukautena”, poika sanoi.

”Kuulin, että jotain kymmenen vuotta sitten soolon saanut katosi heti esiintymisen jälkeen, eikä hänestä enää kuultu”, hänen kaverinsa sanoi.

”Ehkä hän oli niin hyvä, että sai heti sopimuksen, vaihtoi nimeä ja ryhtyi idoliksi.” Tae kohautti olkapäitään. ”Ehkä hän on nyt kuuluisa!”

Nari innostui. ”Ehkä se on joku Hot Sevenistä!”

Tuttu ääni keskeytti heidät. ”Älkää olko typeriä. Ei ole kirousta eikä kukaan ole kadonnut. On vain huonoa tuuria”, Soojin sanoi niin lujaa, että puoli katsomoa kuuli. ”Jotkut eivät vain kestä painetta.”

Tae kuiskasi Hanalle: ”Tai ehkä demonit vihaavat soololoja.”

”Älä edes aloita”, Hana kuiskasi takaisin.

Nari yritti pysyä rauhallisena, mutta sanat *soolo* ja *demoni* kihelmöivät hänen niskassaan. Vaikka kirousta ei olisikaan olemassa, hän oli valmis ryntäämään auditoriosta saman tien. *Rauhoitu, Nari, hengitä hitaasti*, hän muistutti itseään. *Tee laatikkohengitys. Sisään yksi, kaksi, kolme, neljä; pidätä neljä; ulos yksi, kaksi, kolme, neljä; pidätä neljä.*

Heidän edessään oleva poika tökkäsi häntä rikkoen hänen keskittymisensä. ”Oletko okei? Miksi hengität oudosti? Haenko terveydenhoitajan?”

Rauhoittavat hengitykset eivät olleet auttaneet, mutta ärsyttävän pojan keskeytys kyllä. ”Kaikki hyvin. Kiitti”, Nari sanoi hiljaa.

Valot aulassa auditorion ulkopuolella välähtivät taas. ”Lamput ovat täällä niin vanhoja”, Nari kuuli erään opetta-

jan sanovan herra Shinille, kun he kävelivät tyttöjen ohitse.
”Niiden kytkentä pitää uusia ennen kuin koko koulu palaa poroksi.”

Herra Shin pudisti päätään ja katsoi merkitsevästi Naria.
”Kytkenät ovat kunnossa. Minua huolestuttavat ihan muut asiat.”

Pahimmat painajaiset käyvät toteen, Nari ajatteli. Ne varjodemonit, jotka pitivät minua vankina peilin takana, olivat vasta alkua.

LUKU 2

.....

Aamu koitti ja tervehti talven valon pilkahduksilla sälekaihtimien lomasta. Asuntolan lämmitys puhkui vaimeasti lattian alla, ikkunoiden reunat olivat jäässä. Nari havahtui hereille metronomin hiljaiseen tikitykseen, jonka hän oli unohtanut panna pois päältä, ja Taen kovempaan ääneen, kun tämä räppäsi jonkun keksimänsä opiskelulaulun koukua samalla kun tunki vaatteita kangaskassiin.

”Aamu saapuu”, Tae lauleskeli. ”Unta ei tuu, kokeet vaan ohi lipuu –”

”Tae”, Hana mutisi tyynyiltään. ”Anna armoa.”

Nari ponnisti itsensä ylös. Hänen kurkkunsa tuntui turralta, ihan kuin hän olisi niellyt jäätä. ”Mitä kello on?”

”Melkein yhdeksän.” Tae heitti hänelle pörröisen hiuspantansa, jossa oli kissankorvat. ”Treenit alkavat puolen tunnin päästä.”

Nari sujautti pannan päähänsä.